

Vivienne:

“Ik keek op het scherm en schrok van wat ik zag: het was nog groter dan een tennisbal...”

Wanhopig ben ik geweest, superwanhopig, omdat mijn zoon Jeraimy maar niet zindelijk werd. Ik heb me vaak afgevraagd of het ooit nog een keer zou lukken. Ik ben gescheiden en heb twee kinderen, Quincy van negen en Jeraimy, die nu dertien is en adhd heeft. Bij Jeraimy was poepen al moeilijk vanaf de dag dat hij werd geboren. Het deed pijn; in zijn luier zaten knalharde knikkers. Als hij moest, liep hij rood aan en gilte van de pijn. Al toen hij drie dagen oud was, belde ik de dokter om te vragen of hij iets laxerends mocht. Rond mijn twintigste, jaren voordat ik zwanger werd, heb ik bij een afvalkuur te lang laxeremiddelen gebruikt. Aan dat middel ben ik zelfs een tijdje verslaafd geweest en als gevolg daarvan werken mijn darmen soms niet goed meer. Tijdens mijn zwangerschappen gebruikte ik dat middel al lang niet meer, maar het zou best wel eens kunnen dat het toch invloed heeft gehad, al is er niemand die dat kan bevestigen. Naar het toilet gaan was altijd lastig voor Jeraimy. Hij had last van verstoppingen en krampen in zijn buik en kon zijn ontlasting gerust één of anderhalve week ophouden. Toen hij drie of vier was en nog steeds niet zindelijk, ben ik met hem naar de dokter gegaan. De arts gaf me huis-, tuin- en keukentips waar ik niets aan had. Ik moest Jeraimy maar vooral vezelrijk voedsel en veel te drinken geven, hem in een warm bad stoppen, enzovoort. Als ik hem dan in bad deed, poepte hij in het water, maar op de wc deed hij het niet. 'Verder is het een vrolijk ventje, dus ik zou me maar niet al te druk maken,' zei de dokter. Maar dat deed ik wel. Want toen Jeraimy zeven werd, poepte hij nog steeds niet op het toilet, maar wel in zijn broek. Ik ben toen naar een Amsterdams ziekenhuis gegaan, waar ze een speciale polikliniek hadden. De artsen hebben Jeraimy onderzocht en er bleek in medisch opzicht niets met hem aan de

hand te zijn. Ze maakten een soort echo van zijn buik. Er was een klont keiharde ontlasting te zien, nog groter dan een tennisbal. Die kreeg hij er zelf met geen mogelijkheid uit. Geen wonder dat het kereltje buikpijn had. Maar wat dan wel de oorzaak van het probleem was, konden ze me niet vertellen. De artsen kwamen met een eigen aanpak. Van hen moest mijn zoon voortaan elke dag op vaste tijden naar het toilet, een dagboek bijhouden en als hij niet vanzelf naar het toilet ging, moest hij eens in de drie dagen een spuit met een laxerend middel krijgen, zodat de ontlasting er toch uit kon. Het hielp niet. Ik moest letterlijk vechten om hem die spuit te kunnen geven. Hij lag

Ik wist niet wie me er anders mee zou kunnen helpen.”

Treurig

“Ondertussen kreeg Jeraimy buitenshuis ook problemen. Op school bevuilde hij regelmatig zijn broek. Zeker één keer in de week moest ik hem van school halen om hem te verschonen. Ik ben kapster en werk drie dagen in de week. Regelmatig belden ze me van school op mijn werk om te vragen of hij opgehaald kon worden, omdat het weer zo ver was. Heel treurig. Hij dacht zelf dat hij het kon verdoezelen en dat anderen het niet merkten of er geen last van hadden. 'Begrijp je dan niet dat ze het ruiken?' vroeg ik dan aan hem.

Snap je dan niet dat ze het ruiken?' vroeg ik hem”

Vriendin

dan gillend en schreeuwend op de grond waar ik hem in bedwang hield. Ik moest letterlijk bovenop hem zitten om het middel toe te dienen. Dat medicijn prikte heel erg in zijn darmen. En ik vond het afschuwelijk dat ik mijn kind dit moest aandoen. Mijn bezwaar was dat de artsen alleen maar naar de medische kant keken, terwijl mijn zoon wellicht niet ziek was. Misschien zat het wel tussen zijn oren, dacht ik. Maar er werd niet gevraagd hoe Jeraimy zich voelde of hoe het verder met hem ging. Toen ik daar eens over begon, kwam er een co-assistent die alleen een lijstje met medische vragen afwerkte. We liepen al met Jeraimy bij de psycholoog vanwege zijn adhd. Daar heb ik een paar keer aangekaart dat mijn zoon nog steeds niet zindelijk was, maar deze persoon deed er verder niets mee.

Jeraimy reageerde meestal onverschillig, deed net alsof het hem niet kon schelen. Hij zei niet dat hij zich ervoor schaamde, ook niet als ik hem ernaar vroeg, maar hij durfde ook nooit ergens een nachtje te logeren omdat hij bang was dat hij het dan in zijn broek zou doen. Elk nieuw schooljaar ging ik naar de leerkracht om uit te leggen wat er met hem aan de hand was. Ze hadden begrip voor de situatie en vonden het ook zielig voor hem. En gelukkig hebben zijn klasgenootjes er nooit een probeem van gemaakt. Ze moeten toch regelmatig hebben geroepen dat hij in zijn broek had gepoept, maar ze hebben nooit vervelend gedaan. Bij vriendjes en vriendinnetjes werd hij gewoon uitgenodigd om te komen spelen. Voor het geval er een ongelukje zou gebeuren gaf ik hem dan wel schone kleren mee.

"Artsen gaven me het gevoel er alleen voor te staan"

Er kwam een moment dat ik niet meer wist wat ik kon doen. Ik wilde hem zo graag helpen, maar niets werkte. Ik kreeg soms ook een beetje het gevoel dat hij me misschien in de maling nam of dat hij het expres deed. Niet eerlijk natuurlijk. Zo gebeurde het eens - hij was een jaar of tien - dat hij een kwartier op het toilet had gezeten. Er kwam niets. Nog geen tien minuten later zat zijn hele broek vol. Ik kon wel huilen; met hem erover praten had geen zin. Hij kon zich maar moeilijk concentreren. Als ik er tegen hem over begon, keek hij me niet aan en was hij na een paar seconden weer afgeleid. In die tijd was ik nog getrouwd, maar aan mijn man had ik weinig steun; hij vond dat problemen met de kinderen vooral mijn zaken waren. Ik was heel beschermend naar Jeraimy. Het liefst wilde ik dat zo min mogelijk mensen van zijn probleem wisten. Ik schaamde me niet, maar wilde niet dat anderen hem erop aankeken. Zelfs met mijn vriendinnen besprak ik het niet. Ik had het op school verteld en ook mijn moeder wist het. Zij was een grote steun voor me. Ik heb wanhopig gehuild. 'Doe ik iets verkeerd of ben ik zo'n slechte moeder?' heb ik haar gevraagd. Ze zag hoe ik aan het worstelen was en zei me elke keer weer dat ik het goed deed en dat ik vertrouwen in mijn zoon moest houden. Dan zou het echt wel goedkomen."

Ongelooflijk

"De redding kwam uiteindelijk via de school van Jeraimy. Hadassa, één van de andere moeders, had op school een briefje opgehangen dat ze net was afgestudeerd als kindervertherapeute. Ik ben op haar afgestapt omdat Jeraimy soms van die boze buien kon hebben en ik vroeg haar of ze hem daar misschien bij kon helpen. In gesprekken met hem ontdekte ze dat

die boosheid vooral kwam omdat hij zo'n last had van die verstopping. En ze vertelde me dat ze als kind hetzelfde probleem had en dat het bij leerlingen op de basisschool best veel voorkomt. Maar het is nog altijd een taboe. Als blijkt dat er in medisch opzicht niets mis is, weten ouders niet wat ze verder nog kunnen doen. Uit het hele land komen mensen naar Hadassa toe voor hulp. Het was alleen al heel fijn om er met iemand over te praten die het begreep. Want ik heb al die tijd zo het gevoel gehad dat ik er alleen voor stond en dat het uitzichtloos was. Jeraimy is twee maanden bij Hadassa onder behandeling geweest en het probleem is al zo goed als over. Ongelooflijk bijna, na zo'n lange lijdensweg. Hadassa zag dat het probleem tussen zijn oren zat en heeft het bespreekbaar gemaakt. Zij heeft hem laten inzien dat poepen normaal is, dat je er even de rust voor moet nemen en dat iedereen het doet. De behandeling sloeg aan. Ze beloofde hem als het goed ging en liet hem spelletjes op de computer doen die er speciaal voor waren gemaakt: met een soort nepkysma schoot hij op langsvliegende drollen. En dat vond hij leuk om te doen. 'Heb je er wel eens over nagedacht wie er allemaal poepen?' vroeg ze aan hem. 'De bakker, de loodgieter, zelfs de koningin. Die gaat ook naar de wc.' Ik kreeg zelf ook begeleiding en heb geleerd om hem te belonen als het goed gaat en niet boos te worden als het een keer misgaat, omdat ik nu weet dat Jeraimy er ook helemaal niets aan kan doen."

Controle

"Nu ik erop terugkijk was zijn probleem een combinatie van factoren. Hij is geboren met obstipatie en dat kan erfelijk zijn. Mijn zusje heeft nu een kindje van twee die het ook heeft. Daardoor heeft hij

nooit geleerd om normaal te leren poepen. Dat is ook iets wat je moet leren. Het lijkt zo vanzelfsprekend, maar dat is het dus niet. Hadassa heeft hem geleerd om naar zijn lichaam te luisteren; dat het gewoon is om als je aandrang hebt rustig naar de wc te gaan en niet, zoals Jeraimy gewend was, het op te houden en zijn billen dicht te knijpen. Hij is nu dertien. Tot een paar maanden geleden heeft hij bijna elke dag in zijn broek gepoept. In mijn ogen heeft Hadassa wonderen verricht. Jeraimy is zo goed als verlost van dit probleem. Ik kan haar wel zoenen, zo blij ben ik met wat ze met hem heeft bereikt. Door haar kan hij er goed mee omgaan. Als hij stress heeft zoals tijdens een spannende periode op school, heeft hij nog wel eens verstoppingen, maar nu vraagt hij me op tijd om een laxepilletje. Het gaat verder lekker met hem; na de grote vakantie gaat hij naar de middelbare school. Ik vind het fijn dat het nu zo goed met hem gaat. Hij heeft nooit echt gezegd dat hij blij is dat hij die zindelijkheid nu goed onder de knie heeft, maar ik merk vooral aan zijn gedrag dat hij zich goed voelt, want dan is hij gezellig en ontspannen. Jeraimy is een blij kind en ik dus een blij en trotse moeder."

Meer informatie over de praktijk van Hadassa Voet:
www.Tof-kindervertherapie.nl